

# РЕШЕНИЕ

№ 32591

гр. София, 06.10.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в**  
публично заседание на 29.09.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Геновева Йончева**

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6679** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба на В. К. Г., подадена чрез процесуалния му представител адв. Д. М., срещу отказ за продължаване на срока за притежание на късо огнестрелно оръжие, обективиран в писмо рег. № 225р-45565/28.11.2023 г. на началник на 01 Районно управление (РУ) - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Актът се оспорва с доводи за неговата незаконосъобразност и се претендира отмяната му. Жалбоподателят акцентира, че случаят не касае процедура по издаване на първоначално разрешително за притежание на огнестрелно оръжие, а такава по продължаване на срока, уредена в разпоредбата на чл. 87 от ЗОБВВПИ, която не съдържа изискване за ново обосноваване на обстоятелствата, попадащи в хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. Счита, че тези обстоятелства са били обект на преценка при първоначалното издаване на разрешителното. Изключва приложението на приета след издаване на акта т. 4, към ал. 1 на чл. 87 от закона. Намира, че всички изискуеми документи са били представени на административния орган, който ако е считал, че е налице непълнота е следвало да даде съответните указания съгласно чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ. Жалбоподателят е категоричен, че и към настоящия момент са налице всички основания по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, които са съществували и при първоначалното издаване на разрешението за огнестрелно оръжие. Тези основания не са отпаднали, като именно тяхното продължаване във времето е и причината да се иска продължаване на срока на издаденото разрешително. Изложените в жалбата доводи се поддържат в съдебно заседание.

Претендират се разноси.

Ответникът - началник на 01 РУ СДВР, оспорва жалбата като твърди, че не са налице основания за наличие на нужда от самоотбрана, поради което моли да се потвърди решението за отказ за издаване на огнестрелно оръжие. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-и състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 28.09.2023 г. В. К. Г. е подал заявление до началника на 01 РУ-СДВР да му бъде подновено разрешението за съхранение и/или носене и употреба на късо огнестрелно оръжие, което му е необходимо за самоотбрана. Към заявлението е приложено копие на удостоверение от Клиника по психиатрия към УМБАЛ „Александровска“ ЕАД – С..

С докладна записка от 04.10.2023 г. на старши инспектор при 01 РУ - СДВР началникът на 01 РУ е уведомен, че е извършена проверка по подаденото от жалбоподателя искане, като е установено, че същият е задържан на 28.04.2018 г. в 01 РУ-СДВР за престъпление по чл. 144, ал. 1 от Наказателния кодекс. Не са установени други данни в системите на МВР за извършени от лицето други престъпления или противообществени прояви.

Извършено е посещение на адреса на местоживеене на заявителя. Резултатите от нея са обективирани в докладна записка от 25.10.2023 г. до служба "Контрол върху огнестрелните оръжия" (КОС) в 01РУ – СДВР. В нея е отразено, че лицето отказва да му бъде извършена проверка дали отговаря на условията на чл. 98, ал. 1 и ал. 2 от ЗОБВВПИ.

С докладна записка от 31.10.2023 г. полицейският инспектор в група „КОС“ е докладвал на началника на 01 РУ - СДВР, че по подаденото от Г. заявление са приложени изискуемите документи по ЗОБВВПИ, от които е видно, че към момента същият не е осъждан за умишлени престъпления от общ характер, срещу него няма данни за образувани досъдебни производства и повдигнати обвинения и е психично здрав. Отразени са наличните в информационните масиви на МВР данни за задържане на лицето.

С писмо с изх. № 225000-17496 от 03.11.2023 г. заявителят е уведомен за започнало производство по изготвяне на отказ за издаване на исканото разрешение - на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ), поради липса на основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаване на разрешението. На заявителя е предоставена възможност за депозиране на възражения, искания и/или доказателства в 7-дневен срок.

На 26.11.2023 г. В. К. Г. е представил възражение, в което посочил, че е наследник на известна фамилия, борави с големи парични суми, семейството му е било обект на грабеж през годините, вкл. обир на парична сума в големи размери. Заявил е, че оръжието му е необходимо за самоотбрана и защита на семейството.

С докладна записка от 22.11.2023 г. старши инспектор в група КОС, 01 РУ-СДВР е докладвал на началника на 01 РУ – СДВР за извършените производствени действия.

На 28.11.2023 г. е издаден обжалваният отказ с рег. № 225р-45565. Като мотив за постановения акт е посочено – липса на основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава необходимостта от издаване на разрешението за продължаване срока на огнестрелно оръжие с цел самоотбрана.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваният отказ е издаден от компетентен орган съгласно чл. 87, ал. 1 ЗОБВВПИ, в изискуемата от закона писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му. Издателят на акта е изложил конкретни мотиви, обосноваващи разпоредения отказ за подновяване на претендираното разрешение за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие.

В проведеното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 34, ал. 3 АПК, като е уведомил заявителя за предстоящия отказ и мотивите за него. Предоставена е възможност за представяне на писмени възражения, каквито в действителност са депозирани от жалбоподателя, както и за ангажиране на доказателства за наличие на основанията по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ. С това на практика е изпълнена регламентираната в чл. 83, ал. 2, вр. чл. 87, ал. 3 от ЗОБВВПИ процедура по уведомяване, поради което доводите в жалбата за нарушение на производствените правила в този смисъл са неоснователни. Административният орган е обсъдил наличните по преписката доказателства и е обосновал своите фактически констатации и направените въз основа на тях правни изводи, преценявайки наличието на реални основания за нуждата от самоотбрана и необходимостта жалбоподателят да разполага с огнестрелно оръжие.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ (ДВ, бр. 37 от 2019 г., бр. 100 от 2020 г.) разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекционирание и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

Тежестта да установи наличието на „основателна причина“ като абсолютна предпоставка за издаване на разрешение по чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ е на заявителя, който следва да обоснове главно и пълно (т.е. да заяви и подкрепи с убедителни доказателства) своята необходимост от осъществяване на дейността. Това законово изискване е приложимо, както при първоначално подаване на заявлението, така и в случаите когато се иска подновяване на вече издадено разрешение. В този смисъл, обратно на твърдението на жалбоподателя, независимо от това дали става въпрос за производство, инициирано по реда на чл. 76 ЗОБВВПИ (издаване на разрешение) или за такова по реда на чл. 87 (подновяване на разрешение), във всеки случай заявителят следва да докаже наличието на основателна причина, която по несъмнен начин да обоснове издаването на благоприятстващ за лицето административен акт.

Аргумент в подкрепа на горния извод е разпоредбата на чл. 7, параграф 4 от Директива (ЕС) 2017/853 на Европейския парламент и на Съвета от 17 май 2017 година за изменение на Директива 91/477/ЕИО на Съвета относно контрола на придобиването и притежаването на оръжие, според който разрешителните за притежаване на огнестрелни оръжия се преразглеждат периодично на интервали, които не надвишават пет години. Разрешителното може да бъде подновено или удължено, ако условията, въз основа на които то е издадено, продължават да се спазват.

Следователно и предвид това, че притежаването и възможността за употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на определена опасност за обществото, ЗОБВВПИ обуславя тази дейност в зависимост от определени предпоставки, наличието на които следва да бъде установявано периодично - на пет години съгласно чл. 84, ал. 2 с.з. Не съществува

законово задължение за органа при веднъж издадено разрешение задължително да продължава срока му на действие. Противното, поддържано от жалбоподателя, би значело разрешението да не е със срок (в този смисъл Решение № 6265 от 11.06.2025 г. на ВАС по адм. д. № 1713/2025 г., VII о., Решение № 8485 от 8.07.2024 г. на ВАС по адм. д. № 3591/2024 г., VII о., Решение № 5957 от 15.05.2024 г. на ВАС по адм. д. № 1338/2024 г., VII о., Решение № 5803 от 13.05.2024 г. на ВАС по адм. д. № 2351/2024 г., VII о. и Решение № 12756 от 19.12.2023 г. на ВАС по адм. д. № 6377/2023 г. и др.).

В процесния случай ответникът е изложил съображенията, поради които отказва издаване на разрешение - отсъстват данни в административната преписка, които да обосноват необходимост за жалбоподателя от ползването на огнестрелното оръжие. Нуждата от самоотбрана не е установена от жалбоподателя и в настоящото производство. Обстоятелствата, че В. Г. е с чисто съдебно минало и спрямо него не е образувано и водено досъдебно производство към момента на заявлението, не оборват извода на административния орган за липсата на причина, обуславяща издаването на разрешение. Без доказателствена стойност е убеждението на жалбоподателя за проявена отговорност към дейността, както и твърденията за „солиден бекграунд“. Не са представени каквито и да било доказателства за осъществени спрямо жалбоподателя и неговото семейство посегателства.

Осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от застрашаване на живота и здравето на жалбоподателя и семейството му. Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да обосноват по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживееене. Потенциалната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, т. к. въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения. Освен, че липсват преки доказателства за естеството на осъществяваната заплаха, както и доказателства за рискове за личната му безопасност, следва да се има предвид, че самата мотивировка на искането сочи на хипотетична и поради това несигурна нужда от защита. При липсата на данни за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на жалбоподателя и целостта на имуществото му, необходимостта от извършване на дейността не е доказана. Евентуалните рискове и притеснения от боравенето със значителни финансови средства могат да се избегнат чрез ползването на услугите на банковата система в страната или на лица, извършващи частна охранителна дейност по Закона за частната охранителна дейност.

Друго не следва от събраните по делото гласни доказателствени средства. Изявленията на свидетелите А. К. М. и Ж. М. Ж. нямат търсения благоприятен за жалбоподателя правен резултат. Сведенията им не обосновават по категоричен начин изискващата се от закона предпоставка за издаване на разрешение по чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ. По делото липсват каквито и да е данни, че по повод на извършваната дейност жалбоподателят е получавал заплахи или закани или по друг начин е застрашен животът, здравето или имуществото – неговото или на негови близки. Изявленията на свидетелите в тази насока не са подкрепени с доказателства. Липсват данни за извършвани полицейски проверки, образувани досъдебни производства или предприемани други следствени действия по повод посегателства срещу В. Г. или членове на семейството му. Само твърдения, че жалбоподателят се страхува или субективното му усещане, че е потенциален обект на евентуално нападение от страна на криминалния контингент, не са достатъчни да обосноват

нуждата от носене на оръжие. Безспорно за наличието на доказана необходимост не е задължително застрашаването да е реално и постоянно, но не може и да е хипотетично предвид изключителния характер на дейностите с огнестрелно оръжие. Съображенията, свързани с предотвратяването на потенциални посегателства срещу личността и имуществото на лицето не покриват критериите за основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие. Дири и в миналото да е имало престъпни посегателства против собствеността на жалбоподателя, то те не могат да обосноват наличието на потенциална или непосредствена опасност за живота, здравето и имуществото му към настоящия момент, която да налага необходимост от самоохрана по смисъла на закона. Липсата на конкретна и предвидима заплаха за личността и имуществото на лицето и неговите близки дава основание за извод, че опазването им не се нуждае от такава интензивна степен на защита, свързана с носене на оръжие. По същество всички твърдения на жалбоподателя се основават на хипотетичните му предположения и опасения за наличието на риск за сигурността му и тези на близките му, а не на реално съществуващи факти и обстоятелства от действителността. Самата

мотивировка на искането не сочи на сигурна и безусловна нужда от защита, за да се приеме, че е налице основателна причина за придобиване и носене на огнестрелно оръжие.

Горното сочи, че оспореният отказ е материално законосъобразен. Същият съответства и на целта на закона. Притежаването и възможността за употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на висока степен опасност за живота и здравето на хората. Поради това законодателят е поставил възможността за упражняването на дейността в зависимост от определени предпоставки, наличието на които следва да бъде установявано периодично съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 от ЗОБВВПИ. Не съществува законово задължение за органа при веднъж издадено разрешение автоматично да продължава срока му на действие. Напротив, той е длъжен при липса на предпоставките за подновяването му да издаде отказ, както е сторено и в случая.

В обобщение съдът намира иницирираното от В. К. Г. оспорване за неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определено на основание чл. 24 от НЗПП.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К. Г. срещу отказ за продължаване на срока за притежание на късо огнестрелно оръжие, обективиран в писмо рег. № 225р-45565/28.11.2023 г. на началник на 01 Районно управление - Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. К. Г. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138, ал. 3 АПК препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: